

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐบาลทุกรัฐบาลเห็นความสำคัญในการส่งเสริมด้านเศรษฐกิจ ประกอบกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545 - 2549) ได้กำหนดวัตถุประสงค์ และเป้าหมายหลักการพัฒนาประเทศ โดยเน้นแก้ปัญหาความยากจน การเพิ่มศักยภาพและโอกาสของคนไทยในการพึ่งพาตนเอง และการเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงบริการทางสังคมอย่างเป็นธรรม โดยสำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ดำเนินการกำหนดยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหาความยากจน ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ยุทธศาสตร์ ซึ่งยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ คือยุทธศาสตร์การส่งเสริมนโยบายเศรษฐกิจมหภาคให้เอื้อต่อการแก้ไขปัญหาความยากจน นอกจากนั้นรัฐบาลยังมีหน้าที่จัดสรรรายได้และทรัพยากรเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในสังคม มีประสิทธิภาพ และระบบเศรษฐกิจได้มีเสถียรภาพ ดังนั้น ในส่วนของเกษตรกรรมนั้นรัฐบาลมีนโยบายมุ่งที่จะยกระดับรายได้และความเป็นอยู่ของเกษตรกรให้ดีขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ , 2545, น. 52) ส่วนในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) มีแนวทางการพัฒนาบนพื้นฐานของการให้ “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” โดยยึดหลักปรัชญา “เศรษฐกิจพอเพียง” และได้กำหนดวิสัยทัศน์ว่า “มุ่งพัฒนาสู่สังคมที่เข้มแข็งและมีคุณภาพ เพื่อความอยู่ดีมีสุขของคนไทยที่ยั่งยืน” และได้กำหนดพันธกิจของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 คือ “สร้างสังคมคุณภาพ สร้างฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและยั่งยืน สร้างมูลค่าผลผลิตจากฐานความรู้เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลกและภูมิภาค” แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ระบุว่า ประเทศไทยจะต้องเติบโตแบบยั่งยืนภายใต้การบริหารที่นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มาเป็นกรอบในการพัฒนาประเทศ โดยมีกลไกที่จะสร้างความสมดุลระหว่างทุนทางเศรษฐกิจ กับทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติ ให้เติบโต เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของโลก Globalization ในยุคนี้ได้โดยไม่ก่อให้เกิดวิกฤตด้านสังคม เพื่อนำไปสู่วิถีชีวิต เศรษฐกิจ สังคม การเมืองที่สมดุล มั่นคงและยั่งยืน โดยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 นี้ ประกอบด้วยยุทธศาสตร์ 5 ด้าน คือ คน ชุมชน โครงสร้างเศรษฐกิจ การจัดการทรัพยากร และการสร้าง ธรรมภิบาล ในยุทธศาสตร์ที่ 3 กำหนดไว้คือ การปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจให้สมดุลและ

ยั่งยืน จากปัญหาด้านเศรษฐกิจกับโครงสร้างการผลิตและบริการยังไม่สมดุล จึงต้องมีการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ เน้นการผลิตที่เป็นเชิงมูลค่าเพิ่ม และเน้นจุดแข็งด้านการเกษตรเข้าสู่อุตสาหกรรมเกษตร สร้างความมั่นคงของอาหารในระดับชุมชน เน้นการออมเพื่อเป็นฐานในการลงทุนในอนาคต เน้นยุทธศาสตร์เรื่องพลังงานที่จะสามารถพึ่งพาตนเองได้ในระยะยาว

จากยุทธศาสตร์ดังกล่าวอธิบายไว้ว่าประเทศกำลังก้าวไปสู่ยุคโลกาภิวัตน์ที่เต็มไปด้วยการแข่งขันของระบบการค้าเสรี ตลาดโลกเปิดกว้าง ทำให้แนวนโยบายหลักของประเทศมุ่งเน้นในด้านเศรษฐกิจเป็นสำคัญ แต่ในขณะเดียวกันภาครัฐได้มีความพยายามที่จะผลักดันนโยบายในด้านอื่นด้วย ด้านนโยบายทางด้านเศรษฐกิจและสังคม มีการผสมผสานควบคู่กันไป จะก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งประเทศชาติและประชาชน ซึ่งถ้าเศรษฐกิจดี สังคมเข้มแข็ง ประชาชนมีเสรีภาพทางการเมือง มีครอบครัวที่อบอุ่น มีรายได้ และมีงานทำ จะทำให้เกิดความมั่นคงของชีวิต ซึ่งนับว่าเป็นเป้าหมายสูงสุดของการพัฒนา

ในสถานการณ์ปัจจุบันปัญหาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของบุคคล ยังคงส่งผลกระทบต่อการพัฒนาชีวิตทั้งในระยะสั้นและระยะยาว การพัฒนาย่อมไร้คุณค่าหากมนุษยชาติการมีความมั่นคงทางอาชีพที่ดี สิ่งต่าง ๆ หากไม่ได้กำหนดไว้อย่างเหมาะสมหรือสมดุล ย่อมกลายเป็นการลดความมั่นคงลง ซึ่งยังคงมีอีกหลายอาชีพที่ยังขาดหลักประกัน ไม่ได้รับสวัสดิการทางสังคมและการคุ้มครอง ที่ก่อให้เกิดความมั่นคงทางอาชีพเท่าที่ควร สถานการณ์ดังกล่าวหากไม่มีการจัดวางระบบป้องกันและแก้ไข จะก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมขนาดใหญ่มากกว่าปัญหาทางเศรษฐกิจ นโยบายของรัฐควรที่จะเพิ่มการเข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างความมั่นคงทางอาชีพให้ผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ ได้รับความมั่นคงในฐานะที่เป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคม และสามารถทำให้งานชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ จึงเป็นสิ่งที่ผู้ทำงานทุกคนพึงปรารถนามากที่สุด และมีความสำคัญต่อการปฏิบัติงานเป็นอย่างยิ่ง นั่นคือมนุษย์ทุกคนต่างต้องการได้รับความมั่นคงในการประกอบอาชีพที่ตนเองทำอยู่ เริ่มตั้งแต่การมีรายได้ที่เพียงพอแก่ความจำเป็นพื้นฐานของตนเองและครอบครัว การมีสุขภาพที่ดีไม่เป็นโรคภัยแรง ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยถึงขั้นที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงาน ต้องการความปลอดภัยในชีวิต ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่และทำงานในภาวะแวดล้อมที่มีความปลอดภัยทางร่างกาย และปราศจากการกระทบกระเทือนทางจิตใจ มีความต้องการหลักประกันในการประกอบอาชีพตลอดไป และมีความรู้สึกภาคภูมิใจในอาชีพของตนเมื่ออาชีพนั้นได้รับการยอมรับจากสังคมว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติ

หรืออาชีพนั้นมีส่วนช่วยเหลือสังคมในด้านต่าง ๆ ทำให้สังคมเกิดความสงบสุข ร่มเย็น รวมถึงเมื่อมีการทำงาน มนุษย์ทุกคนย่อมต้องมีความคาดหวังต่อคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2545, น. 12) กำหนดค่านิยมของ คุณภาพชีวิตที่ดีหรือความอยู่ดีมีสุขไว้ว่า การมีสุขภาพอนามัยที่ดีทั้งร่างกายและจิตใจ มีความรู้ มีงานทำที่ทั่วถึง มีรายได้พอเพียงต่อการดำรงชีพ มีครอบครัวที่อบอุ่นมั่นคง อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีและอยู่ภายใต้ระบบการบริหารจัดการที่ดีภาครัฐ สำนักงานมาตรฐานการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2548, น. 2) กล่าวว่าองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตที่ดีควรมีองค์ประกอบในด้านต่างๆ ได้แก่ 1. ด้านสังคมและวัฒนธรรม 2. ด้านสุขภาพอนามัย 3. ด้านจิตวิทยา 4. จิตวิญญาณ 5. ด้านการศึกษา 6. ด้านเศรษฐกิจ 7. ด้านการเมือง 8. ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ 9. ด้านนันทนาการ 10. ความร่วมมือร่วมใจระดมทรัพยากร จะเห็นว่าด้านเศรษฐกิจเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของการมีคุณภาพชีวิตที่ดีประการหนึ่ง ซึ่งการที่คนเราจะมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจได้นั้น คนเราจะต้องมีความมั่นใจในเรื่องรายได้พื้นฐาน ซึ่งได้มาจากภาคการผลิตและค่าจ้างแรงงาน หรือจากการได้รับความช่วยเหลือจากรัฐในเรื่องการเงิน มีช่องทางเลี้ยงชีพ มีรายได้เพียงพอแก่ความจำเป็นพื้นฐานได้แก่ปัจจัย 4 โดยไม่มีหนี้สินเกินกำลัง รวมทั้งมีหลักประกันรายได้ในอนาคตที่พอเพียงแก่การดำรงชีพ

สหกรณ์เป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นโดยกลุ่มบุคคลที่ประกอบอาชีพอยู่ในหน่วยงานเดียวกัน อาชีพเดียวกัน หรือถิ่นฐานอยู่ใกล้เคียงกัน มีการดำเนินงานที่แตกต่างกันไปตามสภาพท้องถิ่นและลักษณะการประกอบอาชีพ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมของบรรดาสมาชิกโดยวิธีช่วยตนเองและช่วยเหลือซึ่งกันและกันตามหลักสหกรณ์ ปัจจุบันสหกรณ์ที่จดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. 2542 แบ่งเป็น 7 ประเภท คือ 1) สหกรณ์การเกษตร 2) สหกรณ์ประมง 3) สหกรณ์นิคม 4) สหกรณ์ร้านค้า 5) สหกรณ์ออมทรัพย์ 6) สหกรณ์บริการ และ 7) สหกรณ์เครดิตยูเนียน โดย 3 ประเภทแรก จัดเป็นสหกรณ์ ภาคการเกษตร ส่วนที่เหลืออีก 4 ประเภทหลังจัดเป็นสหกรณ์นอกภาคการเกษตร ปัจจุบันไทยมีสหกรณ์รวมทั้งสิ้น 7,244 สหกรณ์ (กรมตรวจบัญชีสหกรณ์, 2548)

การดำเนินงานของสหกรณ์มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สมาชิกดำเนินกิจการร่วมกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อแก้ไขความเดือดร้อนในการประกอบอาชีพของสมาชิก และช่วยยกฐานะความเป็นอยู่ของสมาชิกให้ดีขึ้น การดำเนินงานจะแตกต่างกันไปตามสภาพพื้นที่และลักษณะการประกอบอาชีพ สหกรณ์การเกษตรดำเนินธุรกิจแบบอนเนกประสงค์ เพื่อส่งเสริมให้สมาชิกดำเนินธุรกิจร่วมกัน โดยใช้หลักคุณธรรม จริยธรรมอันดีงามตามพื้นฐานของมนุษย์ เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่

สมาชิก ส่งผลให้สหกรณ์และบุคคลในครอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งนับว่าความมั่นคงทางเศรษฐกิจของสมาชิกสหกรณ์ได้มีส่วนช่วยให้สหกรณ์ประสบความสำเร็จได้

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดชายทะเล ตั้งอยู่ริมแม่น้ำท่าจีนในเขตพื้นที่ตอนล่างของภาคกลางติดต่อกับภาคตะวันออกของประเทศไทย มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 872.347 ตารางกิโลเมตรหรือประมาณ 545,217 ไร่ ซึ่งมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 445,749 คน แบ่งการปกครองเป็น 3 อำเภอ คือ อำเภอเมืองสมุทรสาคร อำเภอบ้านแพ้ว และอำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่เหมาะสมกับการทำเกษตรกรรม โดยส่วนใหญ่จะเป็น การทำ กสิกรรม การเกษตร การประมง การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ จึงถือได้ว่าการเกษตรกรรม มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของจังหวัด

สหกรณ์ในจังหวัดสมุทรสาคร มีทั้งหมด 5 ประเภท คือ สหกรณ์การเกษตร สหกรณ์นิคม สหกรณ์ออมทรัพย์ สหกรณ์ประมง และสหกรณ์บริการ จำนวนสหกรณ์ทั้งหมด 35 สหกรณ์ มีสมาชิก รวมทั้งสิ้น 28,928 คน เป็นสหกรณ์การเกษตรจำนวน 8 สหกรณ์ สมาชิกทั้งสิ้น 14,288 คน มีฐานะการเงินและผลการดำเนินงานในปี 2549 ดังนี้

ปริมาณธุรกิจ

- การให้เงินกู้	จำนวน 136,265,801.00	บาท
- การรับฝากเงิน	จำนวน 80,256,619.55	บาท
- การจัดหาสินค้ามาจำหน่าย	จำนวน 154,468,951.10	บาท
- การให้บริการรวบรวมผลผลิต	จำนวน 550,000.00	บาท
รวมปริมาณธุรกิจทั้งสิ้น	จำนวน 371,541,371.65	บาท

ฐานะการเงิน

- สินทรัพย์ทั้งสิ้น	จำนวน 438,161,816.18	บาท
- หนี้สินทั้งหมด	จำนวน 266,047,809.07	บาท
- ทุนของสหกรณ์	จำนวน 172,114,007.11	บาท
- กำไรสุทธิ 5 กรณ์	จำนวน 3,579,909.56	บาท
- ขาดทุนสุทธิ 3 สหกรณ์	จำนวน 2,655,519.98	บาท

(ข้อมูลจากรายงานประจำปี 2549 ของสำนักงานตรวจบัญชีสหกรณ์สมุทรสาคร)

ปัจจุบันสมาชิกสหกรณ์การเกษตรเป็นกลุ่มที่มีภาวะเสี่ยงทางด้านเศรษฐกิจค่อนข้างสูงกว่าสมาชิกสหกรณ์ประเภทอื่น ๆ เนื่องจากสมาชิกสหกรณ์การเกษตรส่วนใหญ่ มีรายได้ต่ำไม่พอกับค่าครองชีพ ในปี 2549 พบว่าสมาชิกมีหนี้เพิ่มขึ้นจำนวน 3,128 คน (รายงานประจำปี 2549 ของสำนักงานตรวจบัญชีสหกรณ์สมุทรสาคร) แสดงให้เห็นว่าสภาพทางเศรษฐกิจของสมาชิกสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาครส่วนใหญ่ประสบปัญหามากมาย ที่ทำให้เกิดความล้มเหลวในการประกอบอาชีพ ส่งผลให้สมาชิกสหกรณ์เหล่านั้นยังมีรายได้ต่ำและไม่สามารถชำระหนี้ให้กับสหกรณ์ต้นสังกัดได้ การดำเนินงานของสหกรณ์มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สมาชิกดำเนินกิจการร่วมกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อแก้ไขความเดือดร้อนในการประกอบอาชีพของสมาชิก และช่วยยกฐานะความเป็นอยู่ของสมาชิกให้ดีขึ้น โครงสร้างการบริหารของสหกรณ์ดี แต่การปฏิบัติไม่ดำเนินไปตามโครงสร้างของระบบสหกรณ์ ทำให้เกิดปัญหาที่สำคัญ ได้แก่ 1. ไม่มีความมั่นคงในราคาและผลผลิตตกต่ำ ถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้าคนกลาง 2. ปัญหาราคาปุ๋ยและยาปราบศัตรูพืชมีราคาสูง เนื่องจากการที่สหกรณ์ต้องการกำไรทำให้ต้องตั้งสินค้าราคาสูง นอกจากนั้นสภาพทางสังคมของสมาชิกสหกรณ์ในจังหวัดสมุทรสาคร จากการที่เป็นจังหวัดที่อยู่ติดกับกรุงเทพมหานคร ทำให้พฤติกรรมการใช้สินเชื่อ ใช้จ่ายเกินตัว ใช้จ่ายสิ้นเปลือง และขาดแคลนแรงงานในการประกอบอาชีพ เนื่องจากลูกหลานส่วนใหญ่เมื่อจบการศึกษาจะเข้าทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม และในส่วนสภาพการเมืองการปกครอง จากการที่รัฐบาลในอดีตได้มีการจัดตั้ง พรบ.กองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตร และโครงการต่างๆ ทำให้มีสมาชิกสหกรณ์การเกษตรบางส่วน ไม่ยอมชำระหนี้ให้กับสหกรณ์ต้นสังกัด เนื่องจากมีความเข้าใจว่ารัฐบาลจะชำระหนี้แทน และมีสมาชิกสหกรณ์บางรายสามารถดำเนินงานมีผลกำไร ที่สามารถชำระหนี้ได้ ถูกสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง สร้างพฤติกรรมให้เบี่ยงเบน โดยการชะลอชำระหนี้ ทำให้สหกรณ์ประสบปัญหาหนี้ค้างชำระเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ นอกจากนี้การที่คณะกรรมการดำเนินการของสหกรณ์ซึ่งเป็นตัวแทนของสมาชิกสหกรณ์ บางคนประสบปัญหาความมั่นคงเศรษฐกิจ ทำให้การบริหารงานของสหกรณ์ไม่ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

ปัจจุบันโครงสร้างเศรษฐกิจไทยมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจนทำให้กิจการนอกภาคเกษตร คือ ภาคอุตสาหกรรม การค้าและบริการมีบทบาทมากขึ้นก็ตาม แต่ภาคเกษตรก็ยังคงมีความสำคัญ สมาชิกสหกรณ์การเกษตรส่วนใหญ่ยังคงต้องพึ่งรายได้และประกอบอาชีพอยู่ในภาคการเกษตร จึงมีความจำเป็นต้องให้ความเอาใจใส่และพัฒนาสมาชิกสหกรณ์การเกษตร เพื่อให้มีบทบาทในการสร้างเสริมสมรรถนะทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางเศรษฐกิจในกลุ่มสมาชิกสหกรณ์นั้นถึงแม้สหกรณ์และภาครัฐจะได้ช่วยส่งเสริมและพัฒนาแล้วก็ตาม แต่พบว่าสมาชิก

สหกรณ์จำนวนหนึ่งยังมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ หากสมาชิกสหกรณ์ประสบปัญหาด้านเศรษฐกิจแล้ว จะทำให้การพัฒนาของสหกรณ์ชะงักไปด้วย ดังนั้นสหกรณ์จะต้องกระทำทุกวิถีทางที่จะช่วยให้สมาชิกมีความมั่นคง เพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาคต่อไป

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาลักษณะพื้นฐานทางอาชีพของสมาชิกสหกรณ์ การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาครว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร สมาชิกสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาครได้รับความช่วยเหลือหรือได้รับการสนับสนุนจากสหกรณ์อย่างไรบ้าง และความต้องการได้รับการช่วยเหลือหรือสนับสนุนจากสหกรณ์ เพื่อจะได้นำเสนอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้พิจารณา ทบทวน เพื่อแสวงหาแนวทางในการช่วยเหลือสมาชิกสหกรณ์การเกษตรต่อไป

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อศึกษาลักษณะพื้นฐานทางอาชีพของสมาชิกสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาคร
2. เพื่อศึกษาการได้รับความช่วยเหลือและอุดหนุนจากสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาคร
3. เพื่อศึกษาความต้องการของสมาชิกสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาครในการขอรับการสนับสนุนในด้านต่างๆ จากสหกรณ์

ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาคือ

1. ขอบเขตเนื้อหา

สภาพทางเศรษฐกิจของสมาชิกสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาคร การได้รับความช่วยเหลือและอุดหนุนของสมาชิกสหกรณ์จากสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาคร และความต้องการของสมาชิกสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาครในการขอรับการสนับสนุนจากสหกรณ์

2. ขอบเขตด้านประชากร

ข้อมูลประชากร ศึกษาจากสมาชิกสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาคร ปี 2549 ที่
เป็นหนี้สหกรณ์ทั้งหมดจำนวน 4,202 คน

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนในความหมายและขอบเขตของคำศัพท์ที่จะใช้ในการศึกษา ผู้ศึกษาจึงขอให้คำจำกัดความ ดังนี้

1. ความมั่นคงทางเศรษฐกิจของสมาชิกสหกรณ์ หมายถึง การที่สมาชิกมีอาชีพที่แน่นอนมั่นคง และมีรายได้เพียงพอแก่ความจำเป็นพื้นฐาน ไม่มีหนี้สินเกินกำลัง มีความมั่นคงในชีวิตและมีคุณภาพชีวิตที่ดี ได้รับความช่วยเหลือและอุดหนุนจากสหกรณ์
2. ลักษณะพื้นฐานทางอาชีพ หมายถึง สถานภาพของสมาชิกสหกรณ์เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ/ประเภทอาชีพ รายได้ ภาวะหนี้สิน/การออม และทุนในการประกอบอาชีพ
3. การได้รับความช่วยเหลือและอุดหนุน หมายถึง การที่สมาชิกสหกรณ์ได้รับการช่วยเหลือหรืออุดหนุนทางด้านเงินทุน ด้านการวางแผนการผลิต และด้านการตลาด
4. ความต้องการของสมาชิกสหกรณ์ในการขอรับการสนับสนุนด้านต่าง ๆ จากสหกรณ์ หมายถึง ความปรารถนาจะขอรับความช่วยเหลือและสนับสนุนจากสหกรณ์ เช่น ด้านความรู้ ด้านที่ดินทำกิน ด้านปัจจัยการผลิต และด้านสวัสดิการ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ได้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจของสมาชิกสหกรณ์การเกษตรจังหวัดสมุทรสาคร
2. ได้ทราบถึงความต้องการของสมาชิกสหกรณ์ในการขอรับการสนับสนุนจากสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาครและภาครัฐ
3. เสนอเป็นแนวทางการปรับปรุงการช่วยเหลือและอุดหนุนสมาชิกสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดสมุทรสาคร